शर्मा तं राजानमूचे। देव श्रूयतां मे तथ्यवचनं। नाहं विद्याविक्रयं करोमि शासनशतेनापि। एतान् पुनर्मासषट्केन यदि नीतिशास्त्रज्ञान् न करोमि। तदा स्वनामपरित्यागं करोमि। किं बहुना। श्रूयतां ममैष सिंहनादो। नाहमर्थलिप्सुर्ब्रवीमि। ममाशीतिवर्षस्य व्यावृत्तसर्वेन्द्रियार्थस्य न किञ्चिदर्थेन प्रयोजनं। किंतु त्वत्प्रार्थनासिद्ध्यर्थं सरस्वतीविनोदं करिष्यामि। तल्लिख्यतामद्यतनो दिवसो यद्यहं षण्मासाभ्यन्तरे तव पुत्रान् नयशास्त्रं प्रत्यनन्यसदृशान् न करिष्यामि ततो नार्हति मे देवो देवमार्गं सन्दर्शयितुं। अथासौ तदाकर्ण्य प्रहृष्टमनास्तांस्तस्मै सादरं समर्प्य परां निर्वृतिं जगाम। विष्णुशर्मणापि तानादाय स्वगृहं गत्वा तदर्थं मित्रभेदमित्रसम्प्राप्तिकाकोलूकीयलब्धप्रणाशापरीक्षितकरणीयानि पञ्च तन्त्राण्येतानि रचयित्वा पाठितास्ते राजपुत्राः। ते ऽपि तान्यधीत्य नरपत्यनुग्रहेण मासषट्केन यथोक्ताः संवृत्ताः। ततः प्रभृति एतत्पञ्चतन्त्रकं नाम नीतिशास्त्रं बालावबोधनार्थं भूतले प्रवृत्तं। किं बहुना।

यो ऽत्रैतत्पठति नित्यं नीतिशास्त्रं शृणोति वा।
न पराभवमाप्नोति स शक्रादपि कर्हिचित् ॥ ११ ॥

कथामुखमेतत्